

Tento pátek jsme se dotkli tématu, co je to nauka Církve. Nauku Církve jsme si představili jako širokou a blahodárnou řeku protékající paradoxně mrtvou pouští. Řeka je ohraničena dvěma břehy. V řece je život, ne však na pouštním břehu. Nauka Církve je tedy Ježíšovo učení, v němž je život a je ohraničeno krajnostmi, které již však život věčný mívá.

Pán Ježíš přece řekl: „*Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (Jan 14,6).

Dnes se s Ježíšem setkáváme jako s tím, kdo odmítá chybné náboženské učení o věčném životě. Proč? Protože odmítáním některých náboženských pravd se člověk může snadno připravit o to, co mu Bůh chce dát, zde to nejpodstatněji, život věčný.

Saduceové sice v Boha věřili, ale nevěřili v život věčný ani ve vzkříšení.

Kdo to byli saduceové a proč nevěřil jako židé ve vzkříšení?

Saduceové jako náboženská skupina vznikli někdy v 2. století před Kristem. Odvolávají se na postavu kněze Sádoka, který žil v době krále Davida a jeho syna Šalamouna - začátek posledního tisíciletí před Kristem.

V době politických převratů byl kněz Sádok věrný oběma králům, a proto byl vyznamenaný tím, že ho král Šalamoun ustanovil veleknězem. Tento úřad a vliv měl přecházet na jeho potomky (srov. 1. Král 2,35; Ez 40,46; 43,19; 44,15; 48,11).

Saduceové pak byly lidé, kteří odvozovali své mocenské postavení a vliv právě odtud. Moc, peníze, sláva jejich jména, to byl cíl jejich života. Víc nepotřebovali. Téma zmrtvýchvstání, nesmrtelnosti lidské duše a existenci andělů nebylo jejich tématem. Pro saduceje bylo důležité tady a teď.

Když se přeli s Ježíšem, odvolali na tzv. levirátní zákon (srov. Dt 25,5-10), že totiž po smrti bezdětného muže si má jeho manželku vzít jeho bratr a má mu zplodit potomky. Zajištěnost, že jména zemřelého v potomstvu, to byla jejich víra. Bůh je v podstatě zajímal jen natolik, nakolik žehnal jejich činností. Byli to takoví antičtí materialisté.

Je zvláštní, že Ježíš jim vadil. Připomínal jim totiž, že lidský život je víc, než jen sláva jména, moc a peníze.

Vraťme se nyní k Ježíšovi a jeho učení o věčném životě. Pro Ježíše je to důležitější, jak všechno ostatní: „*Co pomůže člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?*“ (Mt 16,26).

Řekli jsme si už, že Ježíšovo učení lze vymezit tím, že určíme dva body, které už jeho učením nejsou. Ježíš tedy učí o odchodu na onen svět - tedy o životě lidské duše v Bohu a o budoucím vzkříšení lidského těla - tedy že člověk celý, duše i tělo budou přebývat v Bohu.

Jaké jsou dvě krajnosti odporující tomuto Ježíšovu učení? Určení krajností nám pomáhá vyjasnit si, co Pán učí.

První krajností je tedy, že po smrti není nic. Žádná nesmrtelná duše a ani žádné vzkříšení - to zastávali saduceové a Ježíš to odmítl.

Druhou krajností je naopak přesvědčení, že my lidé jsme takové duchovní bytosti, které jsou schopny se sami dostat do nebe a Boha k tomu příliš nepotřebují. Tuto krajní pozici odmítá Ježíšův výrok: „*Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (Jan 14,6). Takováto cesta sebespásy je cesta učení o reinkarnaci. Někteří věří se člověk bude tak dlouho rodit na této zemi, dokud sám sebe svou snahou o dokonalý život nevykoupí.

Tento pokus v Písmu svatém máme hned na začátku. Když had sváděl v ráji Evu. Sváděl jí myšlenou, že bude jako bůh, ale Boha k tomu potřebovat nebude. Učení o převtělování a minulých životech je tak druhou krajností, které přímo odporuje Ježíšovu učení. A všimněme si, kdo tuto myšlenku člověku podsouvá! Skrze něho pak vstoupila do světa smrt, bolest a zlo.

Víra ve zmrtvýchvstání a v Ježíše, jako jediné cesty ke spáse jsou tak základními rozpoznávacími znameními vyznání křesťanů. Stejně tak i odmítání víry ve vzkříšení těla a přijímání víry v převtělování duší jsou dvěma základními body nekřesťanských přesvědčení.